

Къмъ 8 часа сутринъта неприятелътъ започна рѣдка пушечна и артилерийска срелба по цѣлия фронтъ на бригадата. Командирътъ на полка отъ 10 часа почна обхождането на полицията, за да види своитѣ останали малцина изтощени войници и да погрѣе сърдцата имъ. На всѣкжде кипи работа, копаятъ се дълбоки ходове за съобщение съ окопитѣ по всички направления, Движението по тѣхъ ще може да става въ всѣко време безъ да бждатъ обезпокоявани и забелязвани отъ врага. Отбраната на позицията се засилва, командирътъ дава своитѣ нареждания, разговаря съ войници и офицери и неговата загриженостъ се премахва отъ лицето му. Въ очитѣ почва да грѣе пламъка на вѣрата, че до като има тия преданни и съзнателни войници, той ще може да задържи Каймакъ-Чаланъ.

Почна да се смръчва. Спокойната работа на защитата по укрепяването биде спрѣна отъ внезапното засилване на неприятелски артилерийски огънь. Страшниятъ жупелъ заоблива особено девета рота, която заема гребена простиращъ се отъ „Инзова-чука“ къмъ кота 2368, кждето се опитватъ да настѣпятъ малки вражи групи, повърнати съ кървавъ за тѣхъ пушеченъ и бомбенъ огънь.

— Защо идатъ, проклетитѣ му свинари? . . . Не виждатъ ли, че тукъ презъ мъглата слънцето прѣпича, закачливо подмята единъ обгорялъ отъ миненъ взривъ сливненецъ и праща последната си бомба по една група сръбски войници и единъ офицеръ, който се мъчи да задържи бѣгащитѣ си войници. Бомбата пада въ тая група и всички бѣха разкъсани.

— Женки шумадийски! . . . — горещи се сливненеца и задърпва бомбата отъ ржката на стоящия до него младши подофицеръ и съ все сила я праща задъ бѣгащия неприятелъ. Успѣхътъ е видимъ и това му дава минутна наслада, която следъ прекратяването на огъня изчезва отъ лицето му. — Убихъ ги! . . . жалко, ако иматъ деца . . . Но какво да се прави, ако азъ не избързамъ, тѣ ще ме убиятъ . . . война . . . то ако е добро нѣма да ѝ викатъ, че е проклета.

И тия думи подчертаватъ силата на българския духъ, който не крие въ себе си, нито звѣрски инстинкти,